

Els camins de la planta autòctona

La planta pròpia de l'illa és més resistent i necessita manco dedicació en la jardineria.

El cel es va anar destapant, a mesura que avançava el matí del passat diumenge, quan els 70 excursionistes de la darrera excursió del programa *A peu per Menorca* van anar passejant pels antics camins del llevant de l'illa.

A les 10 h partiren de la plaça de Sant Climent cap el Camí Vell, entre cases i camps on pastura el bestiar. Curiosament, la segona part de la via, que bordeja la quarta fase del polígon industrial de Maó, és el tram que conserva més atractius paisatgístics.

Després d'un tram de zona industrial, es va creuar la carretera de manera organitzada, per poder accedir al camí d'Alfavara, un tram preciós que baixa entre alzines i ullastres. Aquest antic itinerari ha perdut els darrers anys bona part de l'empedrat que tenia, i en molts trams només queden de testimoni les grans pedres que servien per frenar l'efecte de l'aigua. Es comentà que seria un bon escenari per dur a terme tallers d'ocupació de pedra seca que permetessin recuperar aquest patrimoni que s'està perdent.

El camí baixa pel barranc de Sant Joan i porta al pla tan simbòlic de l'ermita. Allà es va fer un descans per berenar, aprofitant l'ombra dels quatre enormes exemplars de plàtan que recorden aquells anys en què el safareig anava ple d'aigua i els vergeters obrien el canals de marès quan arribava el fosquet, per regar tota la gran zona d'horta creada en la dominació britànica. Es va veure també la font antiga, que apareix avui mig tapada pels repetits asfaltats del vial, fent poca justícia als records de tanta gent que, fa uns anys, hi anava a buscar aigua.

El nuvolats ja havien abandonat el cel i el sol escalfava en tornar emprendre la caminada. Vorejant el torrent es va arribar al pla de la Font d'en Simó, on hi queda el testimoni, poc visible, de la síquia original on brollava la font. L'explotació de l'aquífer terres amunt, fa anys que la va dessecar. Potser qualche dia, si aprenem a usar l'aigua millor, es podrà veure brollar de nou.

Es va remuntar després un altre camí preciós, sota la fresca característica de l'alzinar, amb molts de trams encara empedrats i bordejats de verdets i falgueres. En arribar de nou a la carretera, tothom feia comentaris sobre l'elevat valor paisatgístic que guarden aquests camins, tan propers al nucli urbans.

Arribà després la visita anunciada al Viver del GOB, on es promoció la jardineria sostenible. En aquestes instal·lacions, situades davant la nau de Mestral, es reproduceix planta autòctona de Menorca, a partir de llavors aconseguides al medi natural i amb tècniques de gestió ecològiques. La idea és poder anar oferint unes modalitats de jardí molt més adaptats al clima menorquí, que disminueixi la importació d'espècies exòtiques que poden ser potencialment invasores, al temps que s'aconsegueixen més peus vius d'algunes plantes que tenen molt poca presència a la natura.

El Viver té un programa de voluntariat per les persones que volen col·laborar en la iniciativa, i també es pot visitar per part del públic els divendres i els dissabtes, de 10 a 13,30 h.

Es va iniciar el retorn pel Camí de Torelló, que passa al costat del talaiot (un tant profanat per una construcció topogràfica i un senyal lluminós). La calor del migdia solar ja es deixa sentir a principis de maig. El Camí Vell de Sant Climent, va tornar els caminants al seu punt de sortida. Eren les 13:30 h.